ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Τάκη Κανδηλώρου. Ἡ λιτανεία. Κοινωνικὸν δρᾶμα. Ἐν Ἀθήναις. Ὁ σκοπὸς τοῦ δράματος ὅπως ὁ ἴδιος συγγραφεὺς ἐξηγεῖ ἐν τῷ προλόγῳ του, εἶναι κηματικὸς: ὁ διακανονισμὸς τῶν χρεῶν. Ἀντὶ δὲ οἰκονομολογικοῦ ἄρθρου, ἐθεώρησε ζωντανώτερον νὰ γράψῃ δρᾶμα.

Σίμωνος Χιωτέλλη. Ἐτήσιον Ἡμερολόγιον τοῦ 1904 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Ἔτος Α'. Ἐν Ἀθήναις Σελ. 245. Χρησιμώτατον βιβλίον διὰ τὸν μαθητικὸν κόσμον ἐξέδωκεν ὁ ἐν Πειραιεῖ κ. Χιωτέλλης. Συνεκέντρωσε πλείστας ὅσας πληροφορίας, συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας, μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας.

Ψυχάρης. Ρόδα καὶ Μῆλα. Τόμος Β'. Τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους—«31 τοῦ Χριστοῦ»— ὁ κ. Ψυχάρης ἐνεθυμήθη καὶ ἐμὲ καὶ μοῦ ἔστειλε τὸν β'. τόμον τῶν «Ρόδων καὶ Μήλων», (διατὶ τάχα «Ρόδα» καὶ ὄχι «Τριαντάφυλλα») ὡς «μικρὸ δῶρο». Καὶ δὲν ἔχει ἄδικον. Μολονότι ὀγκώδες τὸ βιβλίον του εἶναι πολὺ μικρό. Εἶναι γνωσταὶ αἱ γλωσσολογικαὶ ἰδέαι του—δι' αὐτὰς ἐγράφησαν καὶ τὰ «Ρόδα κτλ.»—καὶ γνωστὴ ἐπίσης ἡ ἐναντίον πάντοτε τῶν ἰδεῶν του πολεμική, ἣν διεξήγαγα ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπιδρομῆς αὐτοῦ. Εἶναι νὰ λυπεῖται κανεὶς μὲ τὴν ψύχωσιν τοῦ γαμβροῦ τοῦ Ρενὰν—οὕτω εἶναι γνωστὸς εἰς Παρισίους ὁ κ. Ψυχάρης, καὶ ὄχι ὡς γλωσσολόγος. Ἐνῷ ἠδύνατο νράφων εἰς ἀγνὴν ἐπὶ τέλους δημοτικὴν φιλολογικὰ καθαρῶς ἔργα νὰ προσθέσῃ καὶ αὐτὸς κάτι εἰς τὴν φιλολογίαν μας, τοὐναντίον φιλοδοξεῖ φήμην Ἡροστράτου. Προσπαθεῖ νὰ κάμνῃ θόρυβον, ἀεροβατῶν, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ τὸ ὅλον ἀπεκδυόμενον τῆς δουλείας ἔθνος νὰ ἐστερεισθῇ ὡς γλῶσσαν τὰ ράκη εἰς τὰ ὁποῖα τόσον ἀρέσκεται ὁ κ. Ψυχάρης. «Τὰ Ρόδα καὶ Μῆλα», ἀφιερῶνται—ποῦ ἄλλοῦ;—εἰς τὴν περιβόητον μεταφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου, ἐξεδόθησαν δὲ καθὼ σημειοῦ ὁ καλλιεργητής των εἰς 547—ἐπείραζε τάχα νὰ ἦσαν 550;—ἀντίτυπα ἤγουν «σὲ καλὸ χορτὶ τοῦ λούσσου (διατὶ δύο σ;)30, σὲ χαρτὶ Ὀλλαντέζικο διαλεχτὸ 15 καὶ σὲ χαρτὶ Γιαπανέζικο ἀφτοκρατορικὸ (!!) 2». Ἀλλὰ σπεύδει νὰ ἀπογοητεύσῃ τοὺς πολυταλάντους ὁπαδούς του γράφων ὅτι 'Ολλανδέζικο χαρτὶ—παρ' ὀλίγον νὰ ἐγράτομεν: τυρὶ—δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἔτσι γλυτώνουν οἱ ἄνθρωποι τὰ 25 χρ. φρ. Εἰς τὰ Ρόδα καὶ μῆλα τὰ ἄωρα, (τὸν τίτλον θὰ ἐπῆρε βέβαια ἀπὸ ἕνα τόμον διηγημάτων τοῦ Alf. Allais) δὲν φαίνεται μὲ κανένα εὐχαριστημένος ὁ ἐν Παρισίοις γλωσσαπόστολος, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ θέλῃ πάντοτε «δόξα καὶ . . . γροθιές»! Κ.

Ὁδηγὸς τῆς Ἑλλάδος 1904 ὑπὸ Σπ. Κουσουλίνου. Ἐν Ἀθήναις. Χρησιμώτατος διὰ πάντας τοὺς συναλασσομένους, μὲ ἀπειρίαν πληροφοριῶν. Μία ἀναθεώρησις ἐν τούτοις ἐπιβάλλεται τινῶν περιεχομένων.

Kléon Rangabé. Ὑπὸ Karl Macke. Ἐξεδόθη ἐν Βερολίνῳ γερμανιστὶ εἰς πολυτελέστατον τεῦχος μελέτη βιογραφικὴ περὶ τοῦ κ Κλ. Ραγκαβῆ, συγγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Macke, μετὰ θαυμασίας προσωπογραφίας τοῦ κ. Ραγκαβῆ.

Ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ Μαρασλῆ. Ρωσικὰ διηγήματα, μεταφρασθέντα ὑπὸ Παύλου Λέφα.

ΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ

Κ. Μισαηλίδου. Κυπάρισσοι. Λυρικὴ συλλογή.

Ὁδηγὸς τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ ἔτος 1905. Ἐκδόται Χ. Μακρίδης καὶ Ν. Ἰγγλέσης Ἐν Ἀθήναις. Ἔτος ΣΤ'. Ὁ μέχρι τοῦδε ἐκδίδων τὸν Ὁδηγὸν κ. Μακρίδης ἐν συνεταιρισμῷ μετὰ τοῦ φιλοπρόδου καὶ ἐμπειροτάτου κ. Ἰγγλέση θὰ ἐκδώσουν μετά τινας μῆνας ὀγκωδέστατον καὶ πληρέστατον Ὁδηγὸν τῆς Ἑλλάδος, Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστί. Ὁ «Ὁδηγὸς» θὰ περιλάβῃ μελέτας, πληροφορίας καὶ στατιστικὰς περὶ τῶν οἰκονομικῶν, τῶν δημοσίων ἔργων, περὶ ἐμπορίου, βιομηχανίας, ναυτιλίας, συγκοινωνίας, κτηνοτροφίας, μεταλλειολογίας, ἀρχαιολογίας, τεχνῶν πρὸς τούτοις δὲ θὰ περιέχῃ χάρτην τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἀλφαβητικὸν πίνακα μετὰ διευθύνσεων τῶν κατοίκων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, χάρτην συγκοινωνίας, γεωγραφικὰς εἰκόνας πόλεων καὶ καταστημάτων, ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἐπαγγελματιῶν τοῦ Κράτους, τῶν ὁλῶν κλπ ἐπίσης ἰδιαιτέρας ὁδηγὸν Κρήτης, Κύπρου καὶ Σάμου. Θὰ ἀπαρτίζεται ἀπὸ 1000 μεγάλας σελίδας δεδεμένον. Τιμὴ δρ. 15. Τὸ ἔργον εἶναι μέγα, διότι δι' αὐτοῦ θὰ γνωρίσῃ τις τελείως ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐμπορικῇ, βιομηχανικῇ καὶ διοικητικῇ κινήσει. Θὰ συγγραφῇ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Didot-Bottin τῆς Γαλλίας:

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ἄρθρα καλλιτεχνικὰ δημοσιευθέντα ἐπ' ἐσχάτων.

Ἐν Ἰταλίᾳ: G. Rossi. Un artista Italiano in Egitto. Nicola Farcella.

M. Foresi. Villa Medicee.

V. Pita. Artisti contemperanei. Charles Cottet.

L Calliari L'arte tedesca a Roma.

R. Giani. I Freschi dell' Angelico al Vaticano.

E Aubert. L'arte di Michelangelo.

D F.— Le belle arti e la relizione.

R Artioli. L'arte decorativa alla V exposizione di Venezia.

E Ettoris L'Exposizione di Venezia.

D. Angeli. La sculptura all' Exposizione di Venezia.

B. Zumbini Per busto di Madonna Lanza

E. de Albertis. La scultura nell' arte greca (Vita nuova).

G. Bissty. Un peintre idealiste. Armand Poivt

Ἐν Γαλλίᾳ:

M. Prozor. Un peintre Russe. Nicolas Gay.

R. de la Sizeranne. L'eau dans le Paysaye et les Salons de 1903.

G. Roman. Un peintre del'ame moderne. Engéne Carrière.

C. Mauclair. J. Wuistler et le mystére dans le peinture.

M. Roland. Evolution de l'art.

A. Besler. Les peintres modernes. Dirks.

C. Saunier. L'Art decoratif aux Salons de 1903.

Ἐν Γερμανίᾳ:

G. Fuchs. Paul Pererich und deutsche Plastik neuer Art.

O. Schulze. Hermann Kirchnayrl Insbruck.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΕΤΟΣ

ΚΑΙ τρίτον ἔτος συνεπλήρωσεν ἡ «Πινακοθήκη». Καὶ τὸ συνεπλήρωσεν ἀπροσκόπτως, πάντοτε ἐπὶ τὰ πρόσω βαίνουσα, ἐπιβαλλομένη. Ἡ συμπάθεια τοῦ ἀνεπτυγμένου κόσμου ζωηρὰ τὴν παρακολουθῇ. τοῦ κόσμου ὅστις δὲν παρασύρεται ἀπὸ ρεκλάμας, ἀλλὰ γιωρίζῃ νὰ ἀναγινώσκῃ, νὰ βλέπῃ, νὰ ἐκτιμᾷ. Οὕτω, εἰσέρχεται ἡ «Πινακοθήκη» ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου εἰς τὸ τέταρτον ἔτος, ὄχι πλέον μὲ ἐλπίδας, ἀλλὰ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι πληροῖ μίαν καλλιτεχνικὴν ἀνάγκην.

—

Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ Γ'. ἔτους θ' ἀπευθύνωμεν μίαν παράκλησιν πρὸς τοὺς κ. κ. συνδρομητάς μας. Ὡς γνωστόν, πανταχοῦ τοῦ κόσμου, καὶ παρ' ἡμῖν ἔτι κατὰ τὸ πλεῖστον, ὅρος ἀπαράβατος τῆς συνδρομῆς ἑνὸς φύλλου εἶνε ἡ **προπληρωμή**, *ἧς ἄνευ καὶ τὸ πλουσιώτε-*